

مَوِيَّ نَمَامَ: لَأَقَمَّ لَسَوَّهَ لَعْلَعْلَ لَصَّيْبِ لَلِ نَعْنَعُ لَلِ يَضَرَّ رَءِيْرُهُ يَبْأَنَعُ
أَفَلَخَ أَقْفُنْمَ طَعْمَهُ لَلِ: أَمْ هَدَّحَ لُوقِيَّ فِى نَزْنِيْدِنَا كَلَمِ الْإِلَهِيَّ فِى دَابِغِ لَأَحْبُصِّي
يَسْئَلُ سُنَلْأَوْ مَلْسُ مَوِيَّ رَاخُ بَلْأَهْأَوْرَ. «أَفَلَتِ أَكْسُ مُمْ طَعْمَهُ لَلِ: رَحَّالُ لُوقِيَّ وَ

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Бандалар тонг оттирган ҳар бир кунда албатта икки фаришта тушади. Улардан бири: «Аллоҳим, инфоқ қилувчига эваз бергин», дейди. Иккинчиси эса: «Аллоҳим, зикнага йўқотиш бергин», дейди».**

Бухорий, Муслим ва Насоий ривоят қилган.

قَدَّصَتْ أَمَامَ: لَأَقَمَّ لَسَوَّهَ لَعْلَعْلَ لَصَّيْبِ لَلِ نَعْنَعُ لَلِ يَضَرَّ رَءِيْرُهُ يَبْأَنَعُ
نْأَوْ هَوْنِيْمِيْ بِنْمَحْرَلِ أَهْدَحْأُ الْإِلَهِيَّ طَلَّالْ إِيْلَ لَلِ لَبْقِيَّ الْوَيْطِ نْمَقَدَّصَبْ دَحْأُ
يَبْرِيْ أَمْكَ لَبَجَلْأَمْ طَعْمَهُ نُوْكَتِ يَتَحْرَجُ مَحْرَلْ فَكِيْفِ وَبَرْتَفَ، رَمَتْ تَنَّاكْ
دَاوْرَ: يَسْئَلُ سُنَلْأَوْ يَذْمُرْتَلْأَوْ مَلْسُ مَوِيَّ رَاخُ بَلْأَهْأَوْرَ. «هَلْ يَصَفْ وَأَهْوَلَفْ مُمْ كَدَحْأُ
أَلْصَكْدَقَاتِ وَيُرِيْ أَرْبُوْأَ اللهُ يَمْحُ: لَجَّ وَرَعَّ هَلْ لَبَاتِكَ يِفْ لَدُّ قِيْ دُصَّتْ وَ: يَذْمُرْتَلْأَوْ

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Қай бир киши ҳалол-покдан садақа қилса (Аллоҳ ҳалол-покдан бошқани қабул ҳам қилмайди), албатта, Аллоҳ уни (садақани) ўнг қўли билан қабул қилиб олади. Агар у бир дона хурмо бўлса ҳам, худди тойчоғингиз ёки бўталоғингизни боққанингиздек, тоғдан ҳам катта бўлиб кетгунча Раҳмоннинг кафтида ўсади».**

Бухорий, Муслим, Термизий ва Насоий ривоят қилган.

Термизий «Бунинг тасдиғи Аллоҳ азза ва жалланинг Китобидадир: «Аллоҳ рибони нобуд қилур ва садақаларни ўстирур»ни зиёда қилган.

Баъзи кишилар «Закот, садақа молни поклайди» деган тушунчани суистеъмол қилиб, ҳаром-харишдан топган молдан бироз садақа бериб қўйиб, «Энди молим пок бўлди», деб юрадилар. Бу тушунча тўғри эмаслигига ушбу ҳадис далилдир. Закот ва садақа қилинган нарсалар ҳалол молдан бўлгандагина қабул қилинади, у молни поклайди, унинг ўсишига, баракасига сабаб бўлади. Ўғрилик, порахўрлик, рибохўрлик, қимор, ҳаром нарсалар сотиш ва бошқа турли ҳаром йўллар билан топилган ифлос мол ҳеч нарса билан покланмайди.

бошларини қуйи солиб турдилар. Ҳаммамиз йиғлаб, бошимизни қуйи солиб турдик. У зотнинг нима учун қасам ичганларини билмас эдик. Охири бошларини кўтардилар. Юзларида севинч аломати бор эди. Бу биз учун қизил туялардан ҳам севимлироқ эди. Сўнгра: **«Қайси бир банда беш вақт намозини ўқиса, Рамазон(рўзаси)ни тутса, закотини чиқарса ва етти катта гуноҳдан четда бўлса, албатта, унинг учун жаннатнинг эшиклари очилади ва унга «Салом билан кир!» дейилади»,** дедилар».

Насоий ривоят қилган.

سَيِّلٌ «لَأَقْمَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلُ لَصِيَّبٍ لِّلَّ نَعُ، نَعُ لَلِ يَضْرَعُ دِيَّ سَيِّبًا نَعُ
يُذْمَرُ لَأَوْ دَوَادُ وَبِأَوْ مَلْسُ مَوِّ رَاخُ بَلِّ أَوْ هَاوَرُ. «ةَقَدَّصْرُ قُوسٍ وَأَ ةَسْمَخَ نَوْدَامِ يَفِ
يَسْئَلُ سَنَلِ أَوْ

Абу Саъид розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Беш васакдан камда садақа йўқ»**, дедилар».

Бухорий, Муслим, Абу Довуд ва Тирмизий ривоят қилган.

«Васақ» ўша вақтдаги оғирлик ўлчови бўлиб, бир васак 60 соъга тўғри келган. Бир соъ 2,176 килограмм бўлса, 60 соъ 130,560 килограмм бўлади. Уни бешга кўпайтирсак, 652,800 килограмм чиқади. Демак, зироат бойликлари 652 кг 800 гр оғирликка етмагунча улардан закот чиқарилмас экан.

سَيِّلٌ «لَأَقْمَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلُ لَصِيَّبٍ لِّلَّ نَعُ، نَعُ لَلِ يَضْرَعُ دِيَّ سَيِّبًا نَعُ
يُذْمَرُ لَأَوْ دَوَادُ وَبِأَوْ مَلْسُ مَوِّ رَاخُ بَلِّ أَوْ هَاوَرُ. «ةَقَدَّصْرُ قُوسٍ وَأَ ةَسْمَخَ نَوْدَامِ يَفِ
يَسْئَلُ سَنَلِ أَوْ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Мусулмонга қулида ҳам, отида ҳам садақа (закот) йўқ»**, дедилар».

Бухорий, Муслим, Абу Довуд, Термизий ва Насоий ривоят қилган.

Муслим ва Аҳмаднинг ривоятида: **«Қулда фитр садақасидан бошқа садақа йўқ»**, дейилган.

نَعُ لَعْلَلُ سَمَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلُ لَصِيَّبٍ لِّلَّ لَوْ سَرَّ نَأُ، نَعُ لَلِ يَضْرَعُ دِيَّ سَيِّبًا نَعُ
مُتَّفَكَدَ يَعْْمَلُ فَمَنْ ةَذَافُ لَأَ ةِ الْوَدَّ الْإِئْتِ شِ أَيْ فِ يَنْ ةَاجَ أَمَ «لَأَقَفِ؟ ةَأَكْزَ أَيْ فَا: رِي مَحَلِ

Бухорий, Муслим, Абу Довуд ва Насоий ривоят қилган.

هُنَّ أَتَانِمْ : لَأَقِمْ لَسَوَّهَيْ لَعُ هَلَلَا لِي لَصَّي بِن لَلِنَعُ ، هُنَّ عُهُ لَلَا لِي ضَرَّهَ رِي بَأَنْ ع
بِنَاتَبِي بَزُّهَل ، عَرْقَأَ عَاجُ شَهْمَ أَي قَوْلَا مَوِي هُلَامُ هَل لَتُّمُ هَتَا كَزَّ دَوِّي مَلَفَ أَلَامُ هَلَلَا
وَلَا لَتُّمُ ، كُزْنَكُ أَنْ ، كُ لَلَامُ أَنْ : لُوقِي مُمُ ، هَيْ مَزُولُ دُحْ أَي مُمُ ، هَمَ أَي قَوْلَا مَوِي هُوَ وَطِي
مَلْسُ مَوِي رَاخُ بَلْ أَوْر . اَلْفَيْ كَمُ يَوْمَ بِيءَ بَحْلُوا مَا سَيُطَوُّونَ هُمُ سَرُّهُ بَلْ هُمُ خَيْرًا هُوَ فَضْلُهُ . مِنَ اللَّهِ ءَاتَلَهُمْ بِمَا يَبْخُلُونَ الَّذِينَ يَحْسَبَنَّ
بِيءَ اسْنَلَاوِي دِمْرَتَلَاوِي مَلْسُ مَوِي رَاخُ بَلْ أَوْر .

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Кимга Аллоҳ молу дунё берса-ю, закотини адо қилмаган бўлса, қиёмат куни у унга кўзойнакли илон бўлиб кўринади. Унинг икки қозиқ тиши чиқиб туради. У қиёмат куни бўйнидан бўғиб олади. Сўнг икки жағ суюгидан тишлаб туриб: «Мен сенинг молингман! Мен сенинг тўплаган хазинангман!» дейди»,** дедилар, сўнгра **«Аллоҳ уларга Ўз фазлидан берган нарсада бахиллик қилганларга уни яхшилик деб ҳисобламанглар. Аксинча, улар учун ёмонликдир. Қиёмат куни бахиллик қилган нарсалари билан (бўйинлари) ўралур»** оятини тиловат қилдилар».

Бухорий, Муслим, Термизий ва Насоий ривоят қилган.

لَأَقِمْ ، مَلْسَوَّهَيْ لَعُ هَلَلَا لِي لَصَّي بِن لَلِنَعُ : لَأَقِمْ هُنَّ عُهُ هَلَلَا لِي ضَرَّهَ رِي بَأَنْ ع
لَبْ إِي هَلُّ نُو كَتَلِ لُجَرُ نَمَ ام - فَ لَحَ ام كُ وَا ، هُرِّي غَ هَلْ إِي دَلَاوِي وَ- هَدِي بِي سَفَنِي دَلَاوِي
هُنَّ مَسْأُو نُ كَتَلِ ام مَطْعَأُ ، هَمَ أَي قَوْلَا مَوِي هَبْ يَتُّ أَلْ إِي هَقَّحَ يَّ دَوِّي أَل ، مَنَعُ وَ أَرَقَبُ وَ
يَّتَّحَ هَالُ وَ هَيْ لَعُ تَدُّر ، هَا رُخُ أَيْ تَزَاجَ ام لُكُ ، هَا وَنُ وُرُقُبُ هُ حَطْنَتَو ، هَا وَفَافْ حَ أَبُ هُوَ طَط
بِيءَ اسْنَلَاوِي دِمْرَتَلَاوِي مَلْسُ مَوِي رَاخُ بَلْ أَوْر . «سَانَلَاوِي بِي ضَقِّي

Абу Зарр розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига етиб бордим. У зот: **«Жоним қўлида бўлган Зотга қасамки»** ёки **«Ўзидан бошқа илоҳ йўқ бўлган Зотга қасамки»** ёки шунга ўхшаган бир қасам ичдилар-да: **«Кимнинг туяси ёки қорамоли ёки қўйи бўла туриб, ҳаққини адо қилмаса, қиёмат куни ўшалар энг катта ва семиз ҳолида келтирилади. Улар уни туёқлари билан депсайдилар, шохлари билан сузадилар. Қачон унинг олдидан охиргиси ўтса, олдингиси қайтиб келади. Одамлар орасида ҳукм чиқарилгунча шундай давом этади»,** дедилар».

Бухорий, Муслим, Термизий, Насоий ривоят қилган.

«Мўминнинг нажоти» - муфассал закот китобидан